

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ ŠMARNICE KOT KATEHEZA
- ◇ ČAS CELI RANE
- ◇ DUHOVNA OBNOVA
- ◇ SV. LEOPOLD MANDIČ

MESEC MAJ JE POSVEČEN MARIJI

Mesec maj je v ljudski modrosti in izročilu že od nekdaj občudovan in opevan. Vse brsti, narava se dokončno prebudi in zaživi v svoji raznobarvni lepoti. Iz vsake najmanjše pore vznikla novo življenje, ki je v jutranjem hladu in močnem vetru tako krhko, a vendar polno moči. Razumljivo je, da so naši predniki ravno mesec maj posvetili Mariji, ki nosi v sebi življenjsko moč vsega človeštva. Ki ljubi življenje in razume krhkost človeškega življenja. Ki je bila, krhka in nežna, izbrana za mater vsega človeštva.

V mesecu maju častimo Marijo na poseben način. Tej majski pobožnosti pravimo šmarnice. Ime je po cvetici šmarnici, ki cveti v začetku maja. Šmarnična pobožnost je ena najbolj poznanih in tudi najbolj priljubljenih pobožnosti na Slovenskem. Verniki se je radi udeležujejo in jo ponekod tudi sami vodijo.

Ljudske pobožnosti so oblike bogoslužja, s katerimi se težko razumljive verske resnice poenostavi in ljudem predstavi na čimbolj preprost in razumljiv način. So izraz vere ljudi in verniki približajo Bogu. Tako je pobožnost do Marije pot k Jezusu. V mesecu maju je naša pozornost usmerjena k Mariji in po njej k Jezusu.

Majniška marijanska pobožnost se je sredi 19. stoletja začela v nemških deželah, verjetno v povezavi s čaščenjem lesa križa v maju. Med Slovenci se je začela v ljubljanskem semenišču na

pobudo Jerneja Lenčka leta 1851 in se hitro širila po vsej slovenski deželi. Branje za to pobožnost z naslovom Mesec Marije je že leta 1842 iz francoščine prevedel Davorin Trstenjak. Leta 1855 pa je Janez Volčič napisal knjigo z naslovom Šmarnice in pod tem imenom se je pobožnost hitro razširila med ljudi. Verniki so se zbirali pri številnih Marijinih kapelicah, kjer so brali šmarnično branje, molili litanije in peli Marijine pesmi. Ta navada je še danes precej ohranjena, čeprav imamo danes šmarnice večinoma po cerkvah, največkrat skupaj z mašo.

V zadnjih desetletjih so šmarnice postale tudi posebna kateheza za otroke. Tako je nastalo posebno šmarnično branje za otroke in posebno za odrasle. Tudi letos imamo bogato ponudbo tovrstnega branja. Šmarnice za otroke so še posebej zanimive in privlačne,

saj vključujejo še dodatne naloge in dejavnosti.

Otroci se šmarnic veselijo. Zanje so veselo in lepo doživetje. Veselo druženje ob majskih večerih, ko pejejo, molijo in poslušajo šmarnične zgodbe, je zanje nekaj posebnega. Kar nekaj otrok je, tudi v naši župniji, ki so pri obiskovanju šmarnic tako vestni in vztrajni, da ne manjkajo niti en dan.

Starši, vzpodbudite otroke k tej lepi pobožno-sti! In se je skupaj z njimi udeležujte tudi sami! Šmarnice niso namenjene le otrokom in starejšim, vabljeni smo vsi. Šmarnična pobožnost je lepa vzpodbuda za poglobitev vere in ljubezni do Boga in naše matere Marije, zato je ne smemo zanemariti.

Petra Rok

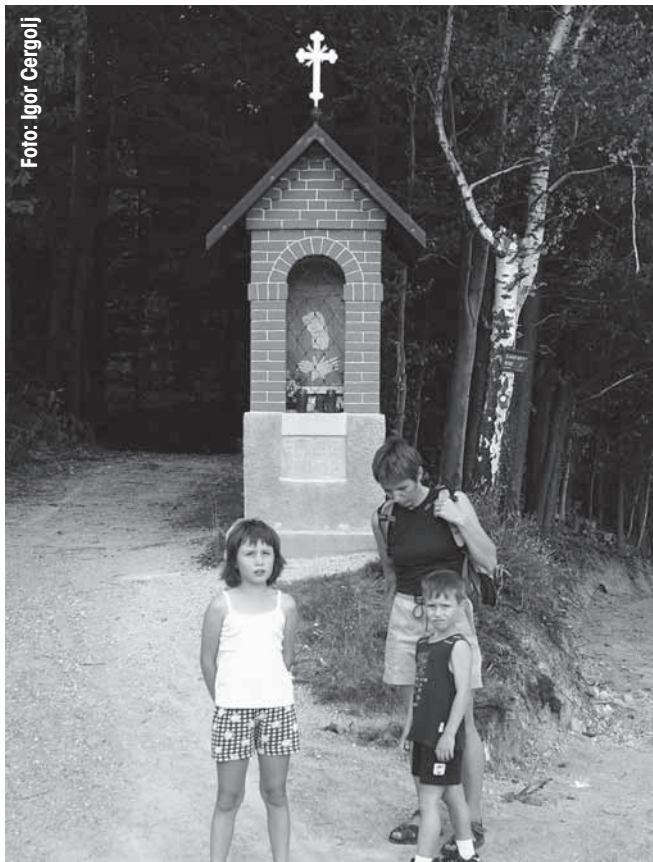

Foto: Igor Cergolj

MARIJA – GOSPA MOLKA

Mati molka in ponižnosti, izgubljena in najdena, živiš v brezdanjem morju Gospodove skrivnosti.

Avtobus požira kilometre. Po molitvi rožnega venca in jutranjic nastane v avtobusu pomenljiva tišina. Pogreznjena v premišljevanje, čemu se v svete kraje Medžugorja odpravljam že četrtič, me polno zaposluje. Ugotoviti želim, kaj je tam doli, med pusto hercegovsko pokrajino, tisto, kar

vedno znova vleče z nezadržnim hrepenenjem, čeprav sem že hodila po kamnih, zlizanih od tisočerihih stopal, ki so hodila po poti Križevca z upanjem, zaupanjem in vero. Po prvem obisku sem vedela, da ne gre za nobeno magijo, ker Medžugorje ni magija. Tako kot si nikoli več po popolnem življenjskem padcu, ko mi je ostala na razpolago le Gospodova roka, ne postavljam »Tomaževega« vprašanja: ali Bog je, ker v mojem življenju preprosto JE; tako nikoli ne podvomim, da je šest otrok resnično videlo in slišalo (še vedno se dogaja), Marijo. Veliko romarskih krajev sem že obiskala. Zavedanje, da smo na poti vsi romarji, je moja notranja svoboda. V božji luči nas vsako romanje povezuje v molitvi občestva. Skupna molitev pa je poklon Božji prisotnosti v tuzemskem življenju (»Kjer sta namreč dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.« Mt. 18,20)

Toda čemu sem z mislimi tolikokrat na goli Crnici, kjer se za zunanje oko ob obiskih ni dogajalo nič dramatičnega in pretresljivega?

Razpoložljivost in sprejemljivost si. Si rodovitnost in polnost. Si pozornost in vnema za brate. Oblečena si v trdnost.

Prvi obisk je pogojevalo upanje, da Marija nekaj naredi v smislu reševanja nerešljivega. Tuja sem bila sama sebi, tuj je bil moj (ne)odnos do vere v Božjo pomoč in milost. Priključila sem se molitvi križevega pota, toda moje misli so bile razpršene. Opazovala sem nepregledne množice ljudi, ki so molili v različnih jezikih. Na vrhu Križevca me je pretresel pogled na jokajočo ženo. Objemala je križ in polglasno izgovarjala nerazumljive besede. Mešanica občutkov usmiljenja in prezira se je prebudila v moji notranjosti. Takrat za nobeno ceno ne bi pokleknila pred množico in s tem »priznala« svetu svojo nemoč, čeprav sem bila tu prav zaradi uničujoče nemoči. Še vedno je v duši kraljevalo »razdeljeno cesarstvo«. Naslednji dan sem se opoldan oddaljila od skupine. Želela sem biti sama. V parku glavne cerkve sem v skromni senci, kjer ni bilo žive duše, premišljevala, kaj je tisto, kar me ovira, da se ne morem sprostiti in se predati z vsem, kar sem. Srečala sem se z Napuhom, Kritikom in Dvomljivcem. V nejasnih mislih sem močno čutila, da se moram znebiti te »družčine« Toda kako? Bili so mi domači in so me s svojo zvito prisotnostjo nenehno zaposlovali. Zatopljeno v razmišljanju, se je mojih ušes dotaknil tihi glas: »Zakaj si žalostna?« Dvignila sem glavo in pred seboj zagledala staro sključeno redovnico. Z jasnim in svetlim pogledom me je prebadala v dno duše. Čutila sem, da se pred njo ne morem sprenevedati. Skoraj v eni sapi sem ji povedala svojo zgodbo, brez cenzure moje notranje »tovarišije«. Ko sem utihnila, me je prišla za roko in preprosto rekla: »Molila bom za tebe.« Skupaj sva pojedli kos posušenega kruha, zavitega v star časopisni papir, ki ga je hranila v stari, oguljeni torbi.

V tebi sijeta človekova zrelost in duhovna pretanjenost. Si gospodarica same sebe, preden si naša Gospa.

»Majčino selo«. Zgrajeno je na pobudo že pokojnega patra Slavka Barbariča. V prijaznih hiškah živijo otroci, ki so se rodili v neprijaznih okoliščinah. To so otroci staršev, pobitih v zadnji moriji na Balkanu, in so otroci mater, ki so se jim odpovedale, ker so plod posilstev in zlorab. Ob mojem tretjem obisku smo s prijatelji slučajno zavili v ta del Medžugorja. Srečali smo se s prijazno gospo, ki nam je rade volje predstavila sistem delovanja skrbi za te sirote. »Po vsem svetu iščemo »botre«, ki s prispevkom 180 evrov na leto omogočajo tem otrokom lepšo prihodnost.« Otroci obiskujejo vrtec in šolo. Po končanem obveznem šolanju imajo možnost, da se izučijo za poklic ali se vpišejo v srednjo šolo. Lahko bi se pomenkovali v nedogled, toda čas nas je priganjal. Poslovili smo se od prijazne gospe in zavili v čudovito urejen »Frančiškov gaj«, kjer si človek ob prisotnosti živega stvarstva odpočije dušo in telo. Molče smo posedli pod umetno narejen slap. Skušala sem se zživeti v doživljajski svet otroka – sirote, nastanjenega v urejeni skupnosti. Bolečina izgube, potlačene v nezavedne tokove, je privrela na dan. Spomin se je dotaknil časov, ko je za vedno odšla naša mati in smo z brati in sestrami čez noč postali »primer«, za katerega so skrbele razne »tovarišice«, zaposlene v državnih institucijah. Morda bi morala do teh gospa gojiti hvaležnost za njihovo »skrb«. Naj mi Bog odpusti – ne morem jim biti hvaležna, kajti nikoli jih ni zanimalo, kako nam je pri duši, kako se spopadamo z bolečino izgube in nobena od njih ni znala poiskati besede tolažbe in upanja. Vse je bilo omejeno le na kontrolo in nadzor v suhoparnem uradniškem jeziku. Lahko pa jim odpustim. Kljub vsemu so se trudile po svojih zmožnostih in takratnih predpisih. Vsako odpuščanje pa prinese veliko olajšanje. Vrnila sem se v »Majčino selo« in poiskala prijazno gospo. V njeni mali pisarni sem na slepo odprla mapo s slikami otrok,

Foto: Igor Cergoij

za katere iščejo botre. Matej, star deset let, brez staršev. Tu je z ostalimi petimi brati in sestrami. Pogosto si dopisujeva. Prvič sem ga videla ob mojem četrtem obisku Medžugorja v postnem času tega leta. Teta, ki (lepo) skrbi zanj, mi je zaupala, da je za vse te otroke najdragocenejša misel, da imajo še nekoga izven varne ograje.

Tvoj molk ni odsotnost, je navzočnost. Potopljena si v Gospodu, hkrati pa si vsa za brate kakor v Kani. Nikdar občestvo ni tako globoko kakor tedaj, ko smo tiho, nikoli ni molk tako zgovoren, kakor tedaj, ko ničesar ne sporočamo.

Gospa Maja je bila med prvimi obiskovalci, ki so obiskali Medžugorje potem, ko so mediji poročali, kaj se tam do-

gaja. Takrat je bilo to pogumno dejane, ker so oblasti preganjale vidce in se trudile ljudem preprečiti obiskovanje svetega kraja. Kljub dvainosemdesetim letom je prizadevna in srčna poslanka Karitasa. Zbira hrano, obleko in druge stvari (pri zadnjem obisku je dekletom iz skupnosti Cenacolo, kjer se zdravijo od odvisnosti droge, priskrbela šivalni stroj). Ostaja skromna in ne mara nobene publicitete. V nekem pogovoru je rekla, da jo boli, ker mnogi obiskovalci Medžugorja pričakujejo predstavo, nasičeno z dražljaji. Ko sva se razšli, mi je v roke dobesedno »padel« majhen listič, na katerem je bilo zapisanih pet, nenehno ponavljajočih se Marijin sporočil. »Dajem vam orožje proti vašemu Goljatu. Tu so kamni, temelj za vaše spreobrnjenje: molitev rožnega venca s srcem, sveta evharistija, branje Svetega pisma, post in mesečna spoved.« To je vse. Dobila sem odgovor, čemu se misel tolikokrat vrne v pusto hercegovsko hribovje. Zaradi delovanja ljudi, zaradi spletnja človeških vezi, ob katerih se vedno znova zavem, da smo vsi na isti barki, zaradi preprostih sporočil petih kamnov. Marija me zavije v plašč molka, pod katerim si vedno znova ogledujem trdnost svoje vere, vztrajnost upanja in globino svoje ljubezni do soljudi.

Metoda

»Čas celi rane,« so znane besede, vzete iz zakladnice naše ljudske govorice. Ali tako izražena misel resnično pomaga celiti rane, se še danes sprašujem, po tem ko brskam po zgodbah, zapisanih v spominu, ki še ni povsem zbledel, saj posegajo v – nam, starejšim – še živ vojni in povojni čas ter prostor.

»Kaj brskaš po stvareh, ki bi jih najraje ali celo morali pozabiti,« slišim pogosto od generacije, ki raste z menoj. Zato, ker še vedno ne znamo sprejeti za vse sprejemljive resnice, ki zadeva vojni in povojni čas. Še vedno se sprašujem, kako bomo otrokom razložili vse te vojne in povojne (tudi) domače dogodke.

Zgodba, s katero sem se srečal pred nekaj leti, je novejšega datuma. Srečal sem znanko, katere leta njene življenja so sovpadla z leti mojih staršev, ki so vojno preživeli podobno kot ona. Vsa vojna in povojna leta so oblikovala njeno življenjsko pot podobno kot mnogim drugim. Od pred vojno verno vzgojenega dekleta je vojna vzela veselost in vanjo vnesla trpkost ter izostrila – kmečkim ljudem lastno sposobnost – preživetje v najtežjih situacijah. In po vojni odraslo dekle je podobno kot mnoge druge pristala na življenjsko zvezo z možem, ki je postavil njeno življenjsko pot na povsem nove podlage. V vsem se je prilagodila – času primerni

– miselnosti in zakonitostim, ki jih je mož, partizan, še povsem sveže in trdno prepričan v svoj svet vrednot, uzakonjal tudi v vsakodnevnem življenju. Ta pravila in navade so se pogosto lomili z globoko vsajeno miselnostjo nekdanjega dekleta. To razdvojenost je dobra žena nosila tudi še v letih, ko je ostala sama.

Nepričakovano sem začutil njeno veliko bolečino ob nenavaden srečanju. Ob otvoritvi v vojni padlim in po vojni izginulim pred župnijsko cerkvijo sva se, oba nekoliko oddaljena od množice, kot da ne spadava med udeležence, najprej srečala z očmi. Po tem pa, ko sem opazil s solzami potrjeno bolečino na njenem obrazu in pristopil, se je v hipu »odprla«. Kakor da je iskala priložnost, da bo lahko komu povedala, kaj jo teži ob pogledu na ljudi, ki so se prišli poklonit pokojnim. Tudi sama, čeprav žena takrat že pokojnega moža borca, se je »morala« udeležiti tega toliko let in prvič po vojni priznanega slovesa od žrtev tudi po vojni izginulih. »Morala sem priti, tudi moj brat je med pogrešanimi,« je počasi začela svojo pripoved. S solzami v očeh je obujala spomin za spominom in kakor da sama pred sabo opravičuje svojo prisotnost na tem srečanju, še vedno razdvojena in v dvomih išče odgovor na številna vprašanja. »Zakaj toliko morij?« je še pritajeno in komaj slišno pristavila. Po tem pa so jo solze premagale, kot da ves ta čas še ni zacelil vseh ran.

Pa obstaja med našimi ljudmi še veliko podobnih zgodb, ki jih niti eni in ne drugi ali drugačni ne moremo pozabiti in še težje drug drugemu odpustiti.

V času velikonočnih praznikov je prav, da se tudi zato pogledimo v besede papeža Benedikta XVI., ki je v svoji okrožnici »Bog je ljubezen« izpostavil, da obstaja ljubezen do bližnjega v tem, da v Bogu in z Bogom ljubim tudi sočloveka, ki ga sicer ne maram ali niti ne poznam. To pa je mogoče le iz notranjega srečanja z Bogom, ki je postalo skupnost volje, in sega prav do čustev ... »da je ljubezen do bližnjega pot, da srečamo tudi Boga.«

Pavel Mihevc

MARIJA GRE NA BOŽJO POT

Marija gre na božjo pot,
čez tri vode čez tri gore,
čez tri zelene travnike.

Marija pride do morja
in milo prosi čolnarja:
»Pripelji me čez za božji lon
v nebeški tron.«

»Ne vozim jaz za božji lon,
in tudi ne za nebeški tron.
Jaz vozim le za krajcarje
in tiste lepe »zeksarje«.

Marija pa sveti križ stori
in kar čez vodo se spusti.
Pred njo se je odgrinjalo,
za njo se je zagrinjalo.

Čolnar začel naprej vozit',
čolnič se je začel topit'.
Čolnar zavpije na vso moč:
»Marija, pridi na pomoč!«

Marija pa se oglasi:

»Ne morem nič pomagati,
pomagajo naj ti krajcarji
in tisti beli »zeksarji«

Zapisala: ga. Marija Pintarič
(oskrbovanka doma
Marije in Marte)

POZDRAV IZ SENEGALA

je poslala s. Polona Švigelj (Balantinova), ko je obiskala slovensko provincialko uršulinik v Senegalu. Vsem želi veselo alelujo in sporoča, da je v molitveni navezi.
»Naj vaša duša zagori v velikonočni zarji. Naj vaša noga hiti h grobovom in od njih kaže pot v novo jutro. Naj vaša roka podarja blagoslov novega dne!«

Na praznik Marijinega oznanjenja smo imeli sodelavci župnijskih Karitas iz Škofljice, Brezovice, Borovnice, Gornjega Logatca, Rovt in Dolnjega Logatca duhovno obnovo, katero je vodil gospod župnik Janez Kompore. Sodelavci Karitas iz omenjenih župnij se na duhovnih obnovah, ki so izvedene vsako leto v eni izmed teh župnij, srečujemo že več kot desetletje in med nami je nastala močna duhovna in prijateljska povezanost.

Srečanje smo letos pričeli s sveto mašo v Domu starejših Logatec, kjer je tudi sicer ob sobotah sveta maša za oskrbovance doma. Tudi prvi del duhovne obnove se je odvijal v tem domu. Osrednja tema srečanja je bila: LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA IN SVETO PISMO. Za uvodno razmišljanje smo si postavili naslednja vprašanja: S kakšnim razpoloženjem prihajam na duhovno obnovo? Kaj bi rad v svoji veri poglobil? Kako bi opisal svoje duhovno življenje? Katera božja beseda mi je blizu? V kakšnem odnosu živim z Bogom?

Iz svetega pisma smo prebrali odlomek o poslednji sodbi. Jezus, preden je šel v smrt za nas, pravi: »Karkoli ste storili nemu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Prepoznavajmo Jezusa Kristusa v bratih in sestrah, v trpečih, v bolnih ali kakorkoli preizkušanih. Nato je gospod župnik spregovoril o telesnih in duhovnih delih usmiljenja. Naše poslanstvo mora biti, da nosimo Jezusa v srcu, ne samo v besedah, ki premnogokrat nimajo prave teže, kajti tudi sveti Pavel pravi: »Ne lju-

bite z jezikom, ampak v dejanju.« To je prava evangelizacija. Posloveli smo se iz doma v Grapovčniku in duhovno obnovo nadaljevali po kratkem oddihu in kosilu v naši veroučni učilnici. V popoldanskem delu pa smo razmišljali, kaj je prava dobrodelnost. Zapeli smo pesem Samarijan in prebrali evangelij o usmiljenem Samaritanu. Delovanje Karitas mora biti prežeto z ljubeznijo do bližnjega in ne samo neka akcija; biti mora odgovorna ljubezen, kajti velika milost je, da smemo in zmoremo služiti bližnjemu. Naše karitativne skupnosti po župnijah naj bi bile občestvo bratov in sester, trudimo se torej biti luč, sol in kvas v prizadevanjih za dobro bližnjega.

Helena Š.

OBVESTILO

Odbor za postavitev obnovljenega križa pri ŠEMONOVEM BREZNU sporoča, da bo **6. MAJA 2007 ob 11. uri SPOMINSKA MAŠA** za vse pogrešane pri Šemonovem breznu.

Vabijo, da se te slovesnosti udeležite v čim večjem številu. Vse, ki ne vedo, kje se nahaja Šemonovo, obveščamo, da je v smeri Ljubljane na levi strani Zapolja.

SVETNIK MESECA: SV. LEOPOLD MANDIČ (ISKAN SPOVEDNIK, VEDNO ZAZRT V ZEDINJENJE KRISTJANOV)

V Padovi, kamor ljudje radi romajo na grob sv. Antona, je mala spovednica, ki meri 2,65 x 1,70 x 2,50 m višine. V njej je z vso ljubeznijo in predanostjo celih 33 let opravljala službo spovednika sv. Leopold Mandič.

Rodil se je v Herzegovnem pri Boki Kotorški 12. maja 1866. Bil je najmlajši od dvanajstih otrok. Oče je izhajal iz stare bosanske plemiške katoliške družine, ki pa je ohranil le plemenitost duha, saj je povsem obubožal. Mati je bila globoko pobožna, za kar ji je bil sv. Leopold vedno zelo hvaležen.

Leopold je bil zelo inteligenten, dober in pobožen. S šestnajstimi leti se je prijavil v semenišče. Kapucini, ki so vodili v Herzegovnem majhen hospic, so ga poslali v Videm. Z

osemajstimi leti je bil že v noviciatu v Basanu del Grappa, s štiriindvajsetimi pa je bil v Benetkah, posvečen za duhovnika.

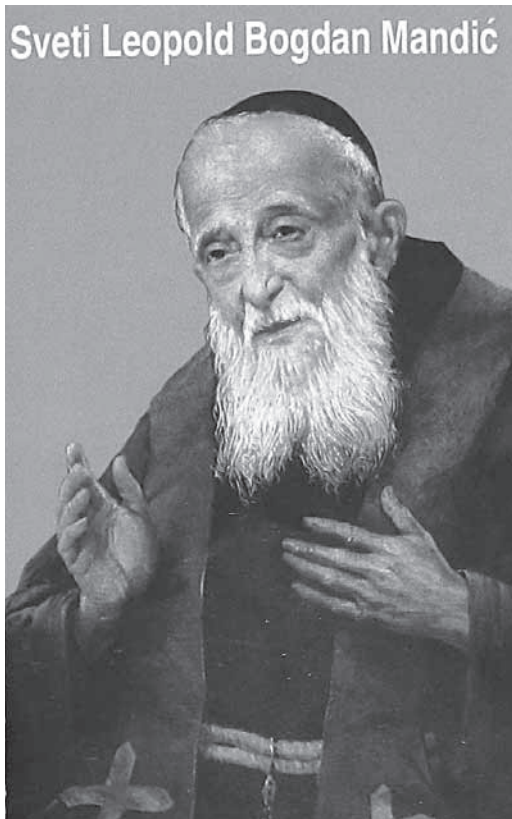
Deloval je v Zadru, Kopru, v Thienah, najdlje pa v Padovi, kjer je tudi umrl.

Ta komaj 1,35 m velik mož z govorno napako je živel za ideal, da bi deloval kot apostol edinstvi. Takoj po novi maši je prosil predstojnika, naj ga pošlje na Vzhod kot misijonarja. Predstojnik je bil v zadregi zaradi njegovega krhkega zdravja in govorne napake. Ko se je že zdelo, da bo njegova prošnja uslišana, so mnogi spovedanci, ki so pri njem opravili zakrament sv. Spovedi, dosegli, da se je moral vrniti v Padovo – v spovednico. Polagoma mu je Bog dal spoznati, da je njegov Vzhod, njegov misijon v spovednici. Ko je to spoznal, je zapisal: »Vsaka duša, ki me bo prosila za spoved, bo moj Vzhod.«

Zaprto v spovednico je kljub bolezni, mrazu, vročini in utrujenosti nenehno sprejemal spovedance, ki so prihajali predenj s težo grehov, težav in potreb. Bil je potrpežljiv in dobrohoten, vedno pozoren in v nenehnem iskanju pravih besed za vse, ki so se spovedovali. Njegova služba je največkrat trajala tudi 10 do 12 ur.

Svojo službo je z velikim čarom opravljala zaradi svoje kulture, ponižnosti in svetosti življenja. K njemu ni prihajalo samo preprosto ljudstvo, ampak mnogi intelektualci, ljudje iz vrst aristokracije, profesorji in študentje, škofijski kler in redovne osebe. Vsi so mu bili dobrodošli, še najbolj pa duhovniki.

Vsak spovedanec je bil v spovednici deležen božjega usmiljenja in njegove duhovniške dobrote. Spovedancu je pogosto šel naproti

in se mu pri odhodu zahvalil. Bodril jih je z besedami: »Zaupajte, dajem vam malo pokore, drugo bom opravil jaz sam.« Molil je ponoči za odrešenje svojih spovedancev. Včasih se je opravičil z besedami: »Pravijo, da sem preveč dober. A božje usmiljenje je večje od vsakega pričakovanja. Zgled nam daje Kristus. Jaz še nisem prišel tako daleč, da bi dal življenje za duše.«

Ko je bil že zelo bolan (imel je raka na grlu), ga je predstojnik nekaj dni pred smrtjo, ko se je »vlekel« po hodniku,

da bi šel spovedovat, poslal nazaj v celico in mu naročil, naj počiva. Pater Leopold je zdelan od let in bolezni, pokleknil in prosil kleče, z odprtimi rokami: »Pater, usmilite se me; treba bi bilo storiti še toliko dobrega.«

Bog je patra Leopolda klical med vzhodne narode. Pokorščina pa ga je zaprla v spovednico. Isti Bog, ki mu je pot jasno odprl, mu jo je navidezno zaprl. Zato si je zadal nalogo, da bo v spovednici ravnal tako, kot bi v resnici deloval za edinost z drugimi kristjani na Vzhodu. Obvezal se je, da bo vsakega človeka, ki bo pri njem iskal tolažbe, sprejel s tako zavzetostjo in ljubeznijo, kakor da bi prišel k njemu pravoslavni kristjan.

Sv. Leopold je umrl 30. julija 1942, star šestinsedemdeset let. Neiztrohnjeno truplo so prenesli v kapucinsko cerkev leta 1963, kamor so začeli ljudje na veliko romati.

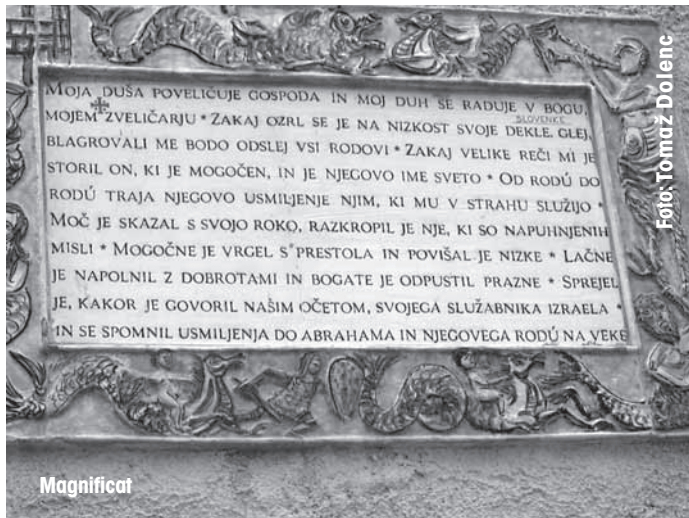
Papež Pavel VI. ga je leta 1976 razglasil za blaženega, Janez Pavel II. pa 16. oktobra 1983 za svetnika.

Sv. Leopold Mandić goduje 12. maja.

ROMANJE PO SVETI DEŽELI - 3. DEL

5. dan – sobota, 4. marca

Takoj po zajtrku smo si ogledali Betlehem, baziliko Jezusovega rojstva, in pastirske poljane. Težko je opisati občutke, ki te spremljajo v tistem trenutku. Poln si notranje napetosti, ker te prevzema misel, da resnično stojiš na svetem kraju, kraju, kjer se je rodil naš odrešenik. Pri ogledu pastirskih poljan smo imeli v eni od votlin tudi sv. mašo. Zatem smo se podali proti Jeruzalemu, ki se dviga 800 m nadm. višine. Mesto Jeruzalem nas je presenetilo zaradi velikih nasprotij in različnosti, saj se v njem staplja staro in novo – sveto in posvetno ter izjemna arhitektura v čarobno mešanico simbolov, zvokov in vonjav. Do utrujenosti smo se

sprehodili po starem delu Jeruzalema. Obšli smo tempeljsko ploščad, zid žalovanja in cerkev sv. Ane – ECCE HOMO VIADOLOROSA; Golgota, Božji grob in na koncu smo imeli še sv. mašo v kapeli sv. Antona. Od tu smo se zapeljali v hotel na večerjo in nočitev. Polni lepih doživetij smo zaključili 5. dan našega romanja.

Foto: Tomaž Dolenc

Vrt Getsemani

6. dan – nedelja, 5. marca

Najprej smo se odpeljali na Oljsko goro, ki je za vse kristjane simbol Kristusove agonije in slave. Z vrha gore se nam je razkrila vsa Judeja s svojo razgibanostjo od puščave do reke Jordan. Pod nami pa je bil kot na dlani – Jeruzalem. Obiskali smo tudi baziliko OČENAŠ – DOMINUS FLEVIT, vrt GETSEMANI, kjer rastejo tisočletne oljke. Boleč kraj, od koder so Jezusa odpeljali na sojenje. Tukaj v bližini je tudi cerkev Marijinega groba, do katerega je 48 stopnic v podzemlje. Na Sionu, vzpetini, stoji veličastna bazilika, zgrajena leta 1924, v kateri je pred glavnim ol-

tarjem skala, obdana s kovano trnjevo ograjo, ki jo romarji božajo in poljubljaajo; tam je Jezus sedel in se razjokal nad Jeruzalemom. V eni izmed cerkva na tej vzpetini smo imeli že 5. sv. mašo. Na čelni strani oltarne mize je velika poslikava "Koklja z

Foto: Tomaž Dolenc

Božji grob

odprtimi peruti", ki pod sabo objema svoja piščeta. Popoldne smo si ogledali novi del Jeruzalema in židovski spominski park. Poleg tega smo videli še parlament Knesset. Potem smo nadaljevali vožnjo v EIN-KAREM, rojstni kraj Janeza Krstnika ter kraj, kjer je Marija obiskala svojo teto Elizabeto. Na tem mestu sredi hriba stoji velika, lepa in veličastna bazilika. Ogledali smo si jo znotraj in zunaj ter okolico. Ko prispeš do cerkve po široki cesti, je na desni strani visoka in dolga stena. Na njej so pritrjeni veliki kvadratni Magnifikati z napisi, tudi v

slovenščini. Cerkev je čudovito poslikana z dogodki iz Marijinega življenja. S temi ogledi smo zaključili 6. dan romanja.

Se nadaljuje

Kati Dolenc

FINANCIRANJE CERKVE – DRUGI DEL POTREBA PO PRENOVI

Cerkev je morala v svoji dvatisočletni zgodovini vedno slediti izzivom časa in na probleme, ki jih je prinašalo življenje njenih članov, ustrezno odgovarjati z nenehnim prenavljanjem svojega načina delovanja in organiziranosti njenih struktur.

Za svoje normalno delovanje Cerkev dejansko potrebuje ne le vizijo, ampak tudi skupnost tistih, ki jo uresničujejo; potrebuje jasen program svojega dela pa tudi administrativni aparat. Ta je seveda v službi temeljnega poslanstva Cerkve: omogočiti vsem ljudem in vsemu svetu odrešenje. Kar zadeva vizijo vesoljna Cerkev z njo nima težav, saj je pristni Jezusov lik in njegov nauk jasen in najboljše sredstvo za dosego sreče posameznega človeka in vsega človeštva. Če se kdaj ta vizija zamegli, se v Cerkvi »rodijo« svetniki in svetniške osebnosti, ki jo sodobnikom predstavijo v čistejši in bolj prepoznavni luči. To pripomore k temu, da se vedno novi verniki navdušujejo

za osebno sodelovanje pri uresničitvi Kristusove vizije. Ti so tudi največ pripomogli, da se je program delovanja Cerkve vedno znova prilagajal splošni kulturi časa, obenem pa tudi izpostavili zahtevo po jasnejši viziji Cerkve, na podlagi katere se je prilagodil tudi administrativni aparat.

Se nadaljuje.

DEKANIJSKO SREČANJE CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV

bo v nedeljo, 27. maja, na Vrhniku. Mešani cerkveni zbor naše župnije pod vodstvom Boštjana Verdinka vabi v svoje vrste nove pevce za vse štiri glasove (sopran, alt, tenor in bas). Naj ne zamre žlahtna pesem naših skladateljskih velikanov!

DUHOVNE VAJE

za zakonce bodo potekale od 18. do 20. maja na Mirenskem gradu. Vodil jih bo gospod župnik Janez Kompare. Organizirano bo varstvo otrok. Zaradi organizacije se prijavite čim prej.

PRVA SVETA SPOVED

za učence drugega razreda bo v ponedeljek, 21. maja. Za I. skupino se bo začela ob 16. uri, za II. skupino pa ob 17. uri.

KOLENDAR

MAJ

2007

1. maj – Sv. Jožef, delavec;

sv. maša ob 19. uri –

ZAČETEK ŠMARNIC

4. maj – prvi petek, obisk bolnikov na domu; sv. maša ob 19. uri, nato molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE ZA MLADINO – gost meseca. Janez Levec – Himalaja

5. maj – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega in sv. spoved; ob 19. uri sv. maša na Čevici – Florjanova in šmarnice

6. maj – 5. VELIKONOČNA NEDELJA;

sv. maša ob 8. in 10. uri. Ob 11. uri bo spominska maša za vse pogrešane pri ŠEMONOVEM BREZNU in blagoslov obnovljenega križa. Ob 19. uri šmarnice, ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine

7. maj – po sv. maši ob 19. uri srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV

8. maj – po sv. maši ob 19. uri srečanje voditeljev birmanskih skupin

11. maj – po sv. maši molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE ZA MLADINO – ogled filma

12. maj – od 17. do 19. ure češčenje Najsvetejšega in spovedovanje

13. maj – 6. VELIKONOČNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri.

DAN PRVEGA SVETEGA

OBHAJILA,

slovesnost ob 10. uri.

Ob 19. uri šmarnice, ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine

14. maj – sv. maša ob 19. uri NA ČEVICI – prvi prošnji dan; ob 20. uri srečanje ŽPS

15. maj – ob 19. uri sv. maša – drugi prošnji dan, nato kateheza za birmance in starše I. skupine

16. maj – ob 19. uri sv. maša – tretji prošnji dan

17. maj – GOSPODOV VNEBOHOD;

sv. maša ob 10. in 19. uri. Začetek binškošne devetdnevniče in duhovnih vaj za zakonce.

18. maj – po sv. maši molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE MLADINE – taizejsko srečanje

19. maj – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

20. maj – 7. VELIKONOČNA NEDELJA;

sv. maša ob 8. in 10. uri. Ob 19. uri šmarnice; ob 20. uri srečanje III. zakonske skupine

21. maj – ob 20. uri priprava na sv. krst

22. maj – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše II. skupine

25. maj – po sv. maši molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE ZA MLADINO – družabne igre

26. maj – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega in prilika za sv. spoved

27. maj – BINKOŠTI, krstna nedelja. sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 19. uri šmarnice

28. maj – Binkoštni ponedeljek – MARIJA, MATI CERKVE, sv. maša ob 10. in 19. uri

29. maj – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše III. skupine

31. maj – ob 19. uri sv. maša in ZAKLJUČEK ŠMARNIC